

— Облѣтъли цвѣты, догорѣли огни. . .

Такава е проклетата сѣдба на артиста :

Докато е на сцената — цвѣтя, акламации . . .

Слѣзе ли — забрава!

Писателя, художника, и когато остарѣятъ, оставатъ скѣпи на младежѣта, защото тя ги запознава и обиква по тѣхнитѣ произведения.

Съ артиста не е тъй. Нему сѣдбата съкращава времето на неговото безсмъртие, като въ замѣна на това, му дава по-интенсивно преживявана слава, спомена, отъ която — уви, е по-горчивъ отъ хмелъ . . .

